

OLÁH JÁNOS

Földem

*Akár a hó, még esőmosta csönd pihent
az almafák hamvaskék lombjai alatt,
halk, ébredés-lehelte béke volt a kert,
zárt ablakok mögött zsongott a nap,
s fehér mezőkön át a szél,
a nap mezőier'.*

*Én hallgatok. Gyerekkorom a fű
zenéje volt, és margaréták tengere.
Mégfoghatatlan mélyű ízét keserű
bodza örzi, fűzfa méze, kenyér bele.*

*Disznó rőfögött, kakas rítt, ló nyerített
a diófák alatt, a ház körül. Hajnali
tisztaság forrása, éj, halk-hideg
hangszereidet véltem hallani.*

*Voltál simaszőrű lovam,
ügettünk boldogan,
amerre ösvényed kanyargó hűse vitt.
Egyre kifele, egyre távolabb futunk,
súlytalanul. Házi zűrzavar. Lépteid
fölötte. Szinte semmit nem tudunk.*

*Játszottam egész nap, dologtalan
végeztem dolgomat: istálló, birkaól,
füvet kaszáltam, dőlt a zöld, dőlt hangtalan,
olajos fénnel, mint az esti bor.
Zöld volt a táj, merész
csöndjében eltévedt a kéz.*

*Szilárd tarlók hasán, fűverdesés között
a véletlen vezette botló léptemet:
mélybe rántott, aztán a magasba lökött,
hintán ültem hintázó hullámok felett.*

*Hallgattam a nappal józan üzenetét,
szívtam a patafüst orrfacsaró szagát,
s könnyögtem, hiába, hogy ne még,
hagyjátok álmom fekete lovát!*

*Birkóztak a fészernél,
zabla törött, szerszám szakadt,
míg végre a gazda lapátnyi kezében
füstölgött fehéres patája, sötét
szőrén a harmatot nem látta senki sem,
se homlokán a borzongás ködét.*

*Nyár, hajnali ég, én hallgatok, csak a szél,
csak az érintetlen porba ejtett faág
emlékezik, csak véletlen rajzokba fér,
ész el nem éri földem távolát:
– csöndes, műhely előtti kép –
a rögös arcokét,
foszlott kötények, nyútt zsebek alatt
a megbúvó kezek repecskes partjait.
A spaletták mögött egy másik ég vakít,
sárkényként nyeli el a dombokat a nap.*